

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Maciej Dobrzyński

Sędziowie: SA Tomasz Szancilo

SO del. Magdalena Sajur - Kordula (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa E

w G

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie nieprzestrzegania obowiązków wynikających z Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt XVII AmE 137/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od E

w G

na rzecz

Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1 080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Agnieszka Janik
Agnieszka Janik

Sygn. akt VII ACa 892/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 25 lipca 2014 r., znak: DRR-451-3(4)/2014/KSm na podstawie art. 56 ust. 6a w związku z art. 56 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne oraz na podstawie art. 104 i art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w pkt I.1 stwierdził, że przedsiębiorstwo E z siedzibą w G (powód) nie przestrzegało obowiązków wynikających z postanowień pkt D.2.7. i D.2.8. Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej, zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z dnia 16 grudnia 2013 r., znak: DRR-4321-59(6)/2013/MK01 (nowa Instrukcja). Jednocześnie w pkt I. 2 decyzji Prezes URE odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na znikomy stopień szkodliwości popełnionego czynu. Ponadto w pkt II decyzji umorzył postępowanie dotyczące wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu obowiązku wynikającego z postanowienia pkt D.2.9. nowej Instrukcji.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie wniesione przez E z siedzibą w G i zasądził od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

R S zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej z nowym sprzedawcą - TAURON Sprzedaż GZE Sp. z o.o. Planowany termin realizacji tej umowy wyznaczono na dzień 1 lutego 2014 r. Umowa została zgłoszona do realizacji operatorowi - E O w G i przez nowego sprzedawcę w dniu 19 grudnia 2013 r. pod nr US/S505/020/3679/13 (bezsporne).

Przesłane przez T. zgłoszenie zmiany sprzedawcy wpłynęło na Platformę Wymiany Informacji w dniu 19 grudnia 2013 r. Zgłoszenie to zostało zweryfikowane przez operatora pozytywnie w dniu 23 grudnia 2013 r. o czym nowy i dotychczasowy sprzedawca zostali powiadomieni. Jednak, jak się później okazało, w zgłoszeniu wystąpił błąd w adresie odbiorcy. W konsekwencji w dniu 23 stycznia 2014r. operator wysłał do nowego sprzedawcy informację o negatywnej weryfikacji zgłoszenia zmiany sprzedawcy. W informacji wskazano, że proces przerwano na pisemny wniosek klienta. Jak wynika z wyjaśnień operatora etap procesu zmiany sprzedawcy, na którym zorientowano się w pomyłce, umożliwił przerwanie procesu jedynie w dwóch opcjach: 1) proces przerwany z powodu rezygnacji klienta oraz 2) proces przerwany z powodu wniosku obecnego sprzedawcy. Po zaznaczeniu opcji nr 1 w dokumencie PZS, ze statusem „negatywny” wysłanym do nowego sprzedawcy w dniu 23 stycznia 2014 r. automatycznie został wygenerowany komentarz „Proces przerwano na pisemny wniosek klienta” (bezsporne).

R S zaprzeczył, aby wnioskował o przerwanie procesu zmiany sprzedawcy.

O rzeczywistej przyczynie przerwania procesu zmiany sprzedawcy nowy sprzedawca został poinformowany dopiero w dniu 25 kwietnia 2014 r. (bezsporne).

Ostatecznie w dniu 1 lutego 2014 r. nowym sprzedawcą dla R S został T. , a zatem proces zmiany sprzedawcy został przeprowadzony.

Zgodnie z art. 9c ust. 3 pkt 9a lit. e ustawy Prawo energetyczne operator systemu dystrybucyjnego odpowiedzialny jest za umożliwienie realizacji umów sprzedaży energii elektrycznej zawartych przez odbiorców przyłączonych do sieci tego operatora, m.in. poprzez wdrożenie warunków i trybu zmiany sprzedawcy energii elektrycznej. Warunki i tryb zmiany sprzedawcy określone są w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej (Instrukcji RiESD), do sporządzenia której operatora systemu dystrybucyjnego zobowiązuje art. 9g ust. 1 Prawa energetycznego. Projekt instrukcji konsultowany jest z użytkownikami systemu i podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE w drodze decyzji administracyjnej.

Decyzją z dnia 16 grudnia 2013 r. Nr DRR-4321-59(6)/2013/MK.oł (K 35 - 38V) Prezes URE zatwierdził przedłożony przez E projekt IRiESD (nowej Instrukcji RiESD) i ustalił termin wejścia jej postanowień w życie na dzień 1 stycznia 2014 r. Jednocześnie decyzją tą Prezes URE stwierdził wygaśnięcie decyzji z dnia 10 marca 2008r. Nr DPL-7110-37(8)/2008/SG, zatwierdzającej IRiESD w części dotyczącej bilansowania systemu dystrybucyjnego i zarządzania ograniczeniami systemu, która dotychczas obowiązywała E (stara Instrukcja). Decyzja Prezesa URE z dnia 16 grudnia 2013 r. ani też postanowienia instrukcji zatwierdzonej tą decyzją nie przewidywały okresu przejściowego, w którym możliwe byłoby niestosowanie jej postanowień, nawet jeśli jakiś proces (np. zmiany sprzedawcy) został rozpoczęty w 2013r. Wynika to z punktu 3 sentencji decyzji w brzmieniu: „terminem wejścia w życie postanowień IRiESD zatwierdzonej tą decyzją jest 1 stycznia 2014 r.”

Postanowienia nowej Instrukcji będącej załącznikiem nr 1 do decyzji Prezesa URE z dnia 16 grudnia 2013 r. przewidują procedurę zmiany sprzedawcy [rozdział D.2]. Procedura ta w pkt D.2.4 przewiduje, że nowy sprzedawca energii elektrycznej w imieniu własnym oraz URD, powiadamia E1 - O o zawarciu umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej oraz o planowanym terminie rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej, nie późniejszym niż 90 dni kalendarzowych od dnia złożenia powiadomienia. Powiadomienie składa się, poprzez dedykowany system informatyczny E nie później niż na 21 dni kalendarzowych przed planowanym terminem wejścia w życie umowy sprzedaży lub umowy kompleksowej.

Dodatkowo URD może dokonywać powiadomienia E1 - O o zawarciu umowy sprzedaży lub umowy kompleksowej, poprzez złożenie wniosku (wzór wniosku powiadomienia jest publikowany na stronie internetowej E

Następnie w pkt D.2.7 zostało określone, że jeżeli powiadomienie, o którym mowa w pkt D.2.4. zawiera błędy lub braki formalne E1 - O1 informuje o tym sprzedawcę, który przedłożył powiadomienie w terminie nie dłuższym niż 5 dni roboczych od dnia otrzymania tego powiadomienia, wykazując wszystkie braki i informując o konieczności ich uzupełnienia. Listę kodów określających braki lub błędy zawiera Załącznik nr 3 do IRiESD.

Jednocześnie w pkt D.2.8 omawianej procedury ustalono, że jeżeli błędy lub braki formalne, o których mowa w pkt D.2.7. nie zostaną uzupełnione w terminie nie dłuższym niż 5 dni roboczych, E1 - O1 dokonuje negatywnej weryfikacji powiadomienia; o którym mowa w pkt D.2.4., informując o tym sprzedawcę, który przedłożył powiadomienie.

Na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił dopuścić dowód z sentencji decyzji Prezesa URE z 16 grudnia 2013 r. na okoliczność momentu wejścia w życie IRiESD powoda zatwierdzonej decyzja pozwanego oraz dowody z materiału postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji na okoliczności wskazane w tej decyzji.

Sąd I instancji wskazał, że stan faktyczny sprawy został odmiennie oceniony przez strony procesu. Pozwany Prezes URE przyjął na jego gruncie, że powód E) popułił delikt nie przestrzegając obowiązków wynikających dla niego z procedury zmiany sprzedawcy określonych w pkt D.2.7 i D.2.8 nowej IRiESD. Natomiast zdaniem powoda delikt ten nie miał miejsca, gdyż w sprawie miały zastosowanie postanowienia starej IRiESD.

Sąd Okręgowy uznał na podstawie ustalonego stanu faktycznego, iż wniesione przez spółkę odwołanie nie jest uzasadnione, a wydana przez Prezesa decyzja jest prawidłowa.

Wskazał, iż w sprawie zastosowanie miały wyłącznie postanowienia nowej IRiESD obowiązujące od 1 stycznia 2014 r. Jak bowiem wiadomo zgłoszenie zmiany sprzedawcy, które wpłynęło na Platformę Wymiany Informacji w dniu 19 grudnia 2013 r. zostało zweryfikowane pozytywnie w dniu 23 grudnia 2013 r. Od tej chwili zmiana sprzedawcy mogła nastąpić wyłącznie na skutek rezygnacji klienta (odbiorcy energii) lub na skutek wniosku dotychczasowego sprzedawcy energii. Ponieważ wnioski takie nie zostały złożone, w konsekwencji powinno było dojść do rozpoczęcia sprzedaży energii przez nowego sprzedawcę, a procedurę zmiany sprzedawcy należało uznać za przeprowadzoną.

Sąd I instancji podniósł, że w dniu 1 stycznia 2014 r. weszła w życie nowa Instrukcja RiESD. Już w czasie jej obowiązywania powód wysłał do

nowego sprzedawcy - T₁ wiadomość o negatywnej weryfikacji zgłoszenia zmiany sprzedawcy, czyniąc to w ocenie Sądu bez podstawy prawnej - z własnej inicjatywy. Zdarzenie to należało zweryfikować jako uruchomienie nowej procedury zmiany sprzedawcy i jednocześnie jej zakończenie negatywną weryfikacją możliwości jej przeprowadzenia. Z uwagi na to, że ww. zdarzenie miało miejsce po dniu wejścia w życie nowej Instrukcji RiESD, do jego oceny zastosowanie miały jej postanowienia w tym rozwiązania przewidziane dla procedury zmiany sprzedawcy określone w postanowieniach D.2.7. oraz D.2.8. Pierwsze z nich zobowiązuje operatora systemu do wezwania nowego sprzedawcy do usunięcia błędów lub braków formalnych zgłoszenia, o którym mowa w postanowieniu D.2.4. W tym celu operator wyznacza sprzedawcy 5 dni roboczych. Dopiero po jego bezskutecznym upływie jest uprawniony do dokonania negatywnej weryfikacji powiadomienia o zmianie sprzedawcy. Jak wiadomo w rozpoznawanej sprawie procedura powyższa nie została przeprowadzona, co słusznie uznano w zaskarżonej decyzji za delikt z art. 56 ust. 1 pkt 19 Prawa energetycznego polegający na nieprzestrzeganiu przez powoda Instrukcji, o której mowa w art. 9g ust. 9 tego prawa.

Sąd I instancji wskazał, że gdyby nawet przyjąć, że negatywna weryfikacja zgłoszenia zmiany sprzedawcy, która miała miejsce 23 stycznia 2014 r. nie była wszczęciem procedury tej zmiany tylko jej kontynuacją zapoczątkowaną 23 grudnia 2013 r., to jest jeszcze w czasie obowiązywania starej Instrukcji RiESD, to i tak czynność negatywnej weryfikacji zgłoszenia trzeba oceniać na podstawie Instrukcji nowej, a to z uwagi na brak postanowień przejściowych (międzyczasowych) określających, którą instrukcję stosować w niniejszym stanie faktycznym. W ocenie Sądu rację ma bowiem Prezes URE podkreślając, że od dnia 1 stycznia 2014 r., kiedy to weszła w życie nowa Instrukcja RiESD nie było podstaw prawnych do

dalszego stosowania Instrukcji starej. W tej sytuacji powód obowiązany był do zastosowania się do postanowień nowej Instrukcji, której rozwiązania miały zastosowanie wprost do wszystkich spraw związanych ze zmianą sprzedawcy począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. to jest spraw nowych oraz nie zakończonych.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu pierwszej instancji rozumowanie powoda o dalszym stosowaniu postanowień starej Instrukcji RiESD nie było prawidłowe.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych w odwołaniu, a ono samo podlegało oddaleniu jako bezzasadne na podstawie art. 479 § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie 98, 99 i 108 § 1 k.p.c. (k. 57).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w całości i wniósł o zmianę orzeczenia i uwzględnienie odwołania przez uchylenie w zaskarżonej części decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki dnia 25 lipca 2014r. oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 KPC poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej oceny zabranego materiału dowodowego skutkującego uznaniem, że powód w dniu 23.01.2014 r., bez podstawy prawnej, z własnej inicjatywy, dokonując negatywnej weryfikacji zgłoszenia zmiany sprzedawcy, uruchomił nową procedurę zmiany sprzedawcy

2. naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na:

- a) zastosowaniu art. 56 ust. 1 pkt 19 Prawa energetycznego w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wskazują, że powód nie naruszył instrukcji, o której mowa w art. 9g ust. 9 ustawy - Prawo Energetyczne, właściwej (obowiązującej) dla rozpatrywania zgłoszenia zmiany sprzedawcy objętego niniejszą sprawą,
- b) zastosowaniu art. 56 ust. 1 pkt 19 Prawa energetycznego w sytuacji, gdy działania powoda z 23 stycznia 2014 r. nie odpowiadają dyspozycji postanowień pkt D.2.7 i D.2.8. Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej, zatwierdzoną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16.12.2013 r., znak DRR04321-59(6)/2013/MK01 („IRIESD 2014")
- c) niezastosowaniu art. 9g ust. 12 zd. drugie Prawa energetycznego co skutkowało bezzasadnym uznaniem, że należy stosować IRIESD 2014 do oceny wniosku o zmianę sprzedawcy złożonego i niezakończony w 2013 r.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie potwierdził się pierwszy zarzut apelacji, dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje. Materiał dowodowy został oceniony wszechstronnie i wnikliwie. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami

prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i waząc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak np.: uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980r., II URN, OSNC 1980/10/200). Jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. I ACa 21/11).

Pozwany zarzucając Sądowi I instancji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w istocie nie przedstawił błędów w logice jego rozumowania, ponowił jedynie swoje dotychczasowe stanowisko. Tymczasem wnioski Sądu znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Prawidłowe było ustalenie Sądu Okręgowego, że Remigiusz Sobieraj (dotychczasowy odbiorca energii dostarczanej przez powoda) zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej z nowym sprzedawcą t.j. T/ w C Termin rozpoczęcia obowiązywania umowy wyznaczono na dzień 1 lutego 2014 r. (k.4 -7 akt administracyjnych). Umowa została zgłoszona do realizacji operatorowi -

E _____ w Gdańsku przez nowego sprzedawcę w dniu 19 grudnia 2013 r. pod nr US/S505/020/3679/13 (k.3 akt administracyjnych). Właściwe było również ustalenie Sądu, że zgłoszenie zmiany sprzedawcy wpłynęło na Platformę Wymiany Informacji w dniu 19 grudnia 2013 r. (k. 17 akt administracyjnych) i zostało zweryfikowane przez operatora pozytywnie w dniu 23 grudnia 2013r. (k.21 akt administracyjnych). Następnie w dniu 23 stycznia 2014r. zgłoszenie o zmianie sprzedawcy zweryfikowano negatywnie i przerwano proces, jako przyczynę wskazując - rezygnację klienta (k.21 akt administracyjnych). Bezsporne jest również, że R _____ S _____ nie zrezygnował ze zmiany sprzedawcy, zaś problemy ze sfinalizowaniem procesu rozpoczętego w grudniu 2013r. wiązały się z występującym w systemie błędnym adresem odbiorcy. Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych za prawidłowy należy uznać wniosek Sądu I instancji, że negatywna weryfikacja zgłoszenia w dniu 23 stycznia 2014r. nastąpiła bez podstawy prawnej i z własnej inicjatywy powoda. Nieprawidłowa była również wskazana przyczyna przerwania procesu.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd I instancji prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego t.j. art. 56 ust. 1 pkt 19 i art. 9g ust. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012r. poz. 1059 ze zm.- dalej jako: Pe).

Z art. 9g ust. 1 Pe wynika, że operator systemu przesyłowego i operator systemu dystrybucyjnego są obowiązani do opracowania odpowiednio instrukcji ruchu i eksploatacji sieci przesyłowej lub instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dystrybucyjnej. Taka instrukcja określa szczegółowe warunki korzystania z tych sieci przez użytkowników systemu oraz warunki i sposób prowadzenia ruchu, eksploatacji i planowania rozwoju tych sieci i podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE w drodze decyzji. Instrukcja ta stanowi część umowy o świadczenie usług przesyłania lub

dystrybucji paliw gazowych lub energii elektrycznej lub umowy kompleksowej (art. 9g ust. 12 *Pe in fine*).

Zgłoszenie zmiany sprzedawcy zostało wniesione do powoda w dniu 19 grudnia 2013r., czyli w okresie, gdy obowiązywała poprzednia Instrukcja Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej zatwierdzona decyzją Prezesa URE z 10 marca 2008r. (IRiESD 2008). Jednak z dniem 1 stycznia 2014r. weszła w życie IRiESD 2014, która została zatwierdzona przez pozwanego decyzją z dnia 16 grudnia 2013 r. W decyzji tej stwierdzono wygaśnięcie poprzedniej decyzji zatwierdzającej IRiESD 2008.

W tej sytuacji uznać należy, że w sprawie niniejszej zastosowanie miały wyłącznie postanowienia nowej Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej, zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z dnia 16 grudnia 2013 r., obowiązującej od 1 stycznia 2014 r.

Z końcem 2013 r. wygasła bowiem decyzja zatwierdzająca Instrukcję z 2008 r., bez możliwości żadnych odstępstw w tym przedmiocie. Bezsporne było, że nie doszło do zaskarżenia decyzji z dnia 16 grudnia 2013 r. Oznacza to, że wywołuje ona skutki w niej przewidziane, a więc wygaśnięcie poprzedniej Instrukcji i wejście w życie nowej. W takiej sytuacji z dniem 1 stycznia 2014r. weszły w życie postanowienia tej ostatniej Instrukcji, bez żadnych okresów przejściowych.

W przedmiotowej sprawie zgłoszenie zmiany sprzedawcy zostało zweryfikowane pozytywnie w dniu 23 grudnia 2013 r.

W tej sytuacji Sąd I słusznie uznał, że od tej chwili zmiana sprzedawcy mogła nastąpić wyłącznie na skutek rezygnacji klienta (odbiorcy energii) lub na skutek wniosku dotychczasowego sprzedawcy energii. Ponieważ wnioski takie nie zostały złożone, w konsekwencji powinno być dojdź do rozpoczęcia sprzedaży energii przez nowego sprzedawcę, a

procedurę zmiany sprzedawcy należało uznać za przeprowadzoną. Jednakże tak się nie stało i w styczniu 2014r., czyli w czasie obowiązywania nowej instrukcji powód wysłał do nowego sprzedawcy - T. wiadomość o negatywnej weryfikacji zgłoszenia zmiany sprzedawcy. Zdarzenie to należało zweryfikować jako uruchomienie nowej procedury zmiany sprzedawcy, do której zastosowanie miały postanowienia „nowej” Instrukcji w tym rozwiązania przewidziane dla procedury zmiany sprzedawcy określone w postanowieniach D.2.7. oraz D.2.8. Pierwsze z nich zobowiązuje operatora systemu do wezwania nowego sprzedawcy do usunięcia błędów lub braków formalnych zgłoszenia, o którym mowa w postanowieniu D.2.4. W tym celu operator wyznacza sprzedawcy 5 dni roboczych. Dopiero po jego bezskutecznym upływie jest uprawniony do dokonania negatywnej weryfikacji powiadomienia o zmianie sprzedawcy (postanowienie D.2.8).

W rozpoznawanej sprawie nie przeprowadzono procedury przewidzianej w Instrukcji przeprowadzona, co słusznie uznano w zaskarżonej decyzji za naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 19 Prawa energetycznego polegający na nieprzestrzeganiu przez powoda Instrukcji, o której mowa w art. 9g ust. 9 tej ustawy. Z tych względów wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, zaś apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono na mocy §10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.).

za oryginalne właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Agnteska Jantk

